

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 26Co/26/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2120207613
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 01. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Slováčková
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2023:2120207613.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Slováčkovej a sudcov JUDr. Ľuboslavy Vankovej a Mgr. Jozefa Mačaja v právnej veci žalobcov: 1/ A. B. C., nar. XX. marca XXXX, bytom D. XXXX/XX, E. F. G., 2/ G. H., nar. XX. novembra XXXX, bytom B. XXX/XX, I., 3/ J. H., nar. X. januára XXXX, bytom J. XXXX/XX, K., 4/ A. L. H., nar. XX. februára XXXX, bytom M. XXXX/X, C., 5/ N. B., nar. XX. septembra XXXX, bytom O. XXX, 6/ B. B., nar. XX. marca XXXX, bytom I. XXXX/X, F. B. F. G., 7/ A. N. B., nar. X. februára XXXX, bytom P. XXXX/XX, I. (adresa na doručovanie D. XXXX/XX, E. F. G.), proti žalovanému: B. H., nar. XX. augusta XXXX, bytom Q. B. XXX/X, G. M., o určenie, že veci patria do dedičstva, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Trnava, č.k. 27C/51/2020-268 z 24. novembra 2021 takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalobcom 1/ až 7/ priznáva voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e:

Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. určil, že do dedičstva po poručiťke B. H., nar. XX. decembra XXXX, zomr. XX. augusta XXXX, naposledy bytom I. XXX/XX, G. M. patrí v celosti: 1. výtvarné dielo Panna Mária, olej, plátno 61 cm x 46 cm, 19. storočie, nesignovaný, neznámy autor stredoeurópskej proveniencie, 2. socha Sv. Márie, vysoká cca 90 cm, 19. storočie, neznámy autor, 3. vyšívaný obraz grécka žena, autor teta poručiťky, z prvej polovice 20. storočia, 130 cm x 65 cm, 4. vyšívaný obraz Rozjímajúci Kristus, autor teta poručiťky, z prvej polovice 20. storočia, okrúhly v mohutnom ráme 110 cm x 110 cm a výrokom II. žalobcom priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie odôvodnil právne ustanovením § 137 písm. c), § 151 ods. 1 z.č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), § 132 ods. 1, § 460 z.č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“), § 211 z.č. 161/2015 Z.z. Civilný mimosporový poriadok (ďalej len „CMP“). Vecne dôvodil, že v prvom rade sa zaoberal otázkou existencie naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení, pretože tento je predpokladom úspešnosti žaloby o určenie, či tu právny vzťah alebo právo je alebo nie je. Pri posudzovaní naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení vychádzal zo skutočností, že žalovaný má v držbe hnutelné veci, ktoré vlastnila poručiťka B. H., čo nie je sporné, avšak žalovaný tvrdí, že veci nadobudol od poručiťky za jej života a teda nepatria do dedičstva po nej. Pre spornosť vlastníctva hnutelných vecí bolo dedičské konanie o novoobjavenom majetku zastavené pred podaním žaloby na súd a žalobcovia majú naliehavý právny záujem na požadovanom určení, pretože rozhodnutie súdu o tejto otázke je podkladom pre uskutočnenie dodatočného dedičského konania po poručiťke B. H., týkajúceho sa uvedených hnutelných vecí. Dodal, že vychádzal z nesporných skutkových tvrdení, že vlastníčkou hnutelných vecí bola poručiťka, ktorá ich nadobudla darom pred svadbou od svojich rodičov a od svojej tety ako veno, teda tieto veci

nepatrili do bezpodielového spoluvlastníctva manželov poručiťky a jej manžela. Rovnako nebolo sporné, že veci sa nachádzajú u žalovaného. Sporným bolo vlastníctvo hnutelných vecí ku dňu smrti poručiťky XX. augusta XXXX. Žalovaný tvrdil, že veci nadobudol od poručiťky v dedičskom konaní po nebohom otcovi, zomrelom XX. apríla XXXX, kedy poručiťka za života určila, ktoré veci po smrti otca patria do jej výlučného vlastníctva a medzi nimi uvedené sporné hnutelné veci nie sú. Žalovaný dôvodil, že poručiťka mu darovala svoj majetok za záväzok, že ju dohovára a pochová, previedla na neho svoj dedičský podiel bezodplatne a v zmysle dedičskej dohody nadobudol v celosti dom a spolu s domom nadobudol aj hnutelné veci, pretože boli ocenené pri určení ceny nehnuteľnosti znalcom. Svoje tvrdenia preukazoval zápisnicami o prejednaní dedičstva po otcovi, dedičským rozhodnutím. Z predložených zápisníc o prerokovaní dedičstva notárom a z uznesenia v dedičskej veci po nebohom G. H., otcovi žalovaného č.k. 4D/773/94-9 z 19. júna 1995 súd prvej inštancie zistil, že bolo vyporiadané bezpodielové spoluvlastníctvom manželov, nebohého G. H. a pozostalej manželky B. H. a v rámci konania určila pozostalá manželka, ktoré z vecí patriacich do BSM patria do jej výlučného vlastníctva po vyporiadaní (staré zariadenie spálne, obývačej izby, kuchyne, chladnička, elektrická rúra, elektrický sporák, farebný televízor). Predmetom dedičského konania bol teda len majetok poručiťky, patriaci do bezpodielového spoluvlastníctva manželov. V dedičskom konaní neboli prejednávané predmetné sporné hnutelné veci, nakoľko nepatrili do dedičstva po poručiťkovi G. H., ich výlučnou vlastníčkou bola pozostalá manželka B. H.. Žalobcovia popreli tvrdenia žalovaného, že poručiťka B. H. darovala žalovanému hnutelné veci v čase prejednávania dedičstva po G. H. a žalovaný žiadnym spôsobom nepreukázal svoje tvrdenia. Predmetné veci nie sú súčasťou nehnuteľnosti a preto ich žalovaný nemohol nadobudnúť spolu s domom, ako tiež tvrdil. K námietke žalovaného, že boli ocenené hnutelné veci pri určení ceny nehnuteľnosti súd prvej inštancie uviedol, že toto tvrdenie nie je pravdivé, znalec oceňoval len nehnuteľnosť a jej súčasti, ale nie hnutelné veci. Taktiež medzi stranami nebolo sporné, že dedičia pri prejednávaní dedičstva po otcovi G. H. sa dohodli, že všetky hnutelné veci zostanú v rodičovskom dome, v ktorom zostala žiť poručiťka B. H.. Rozdelenia hnutelných vecí medzi dedičov sa žalobcovia domáhali už po smrti poručiťky B. H., ale žalovaný im nevyhovel. Navyiac nebolo sporné, že žalovaný v konaní sp. zn. 37C/3/2018 na pojednávaní 10. júna 2019 vo veci určenia, že husle patria do dedičstva po otcovi uviedol, že obraz patrí všetkým, preto ho nevydal žalobcovi 2/. Aj vo svojom vyjadrení k žalobe žalovaný uviedol, že obraz od neho pýtal žalobca 2/ a on hoci vedel, že mu obraz patrí, chcel sa oň podeliť so všetkými dedičmi a preto sa dohodli na rozdelení peňazí po predaji obrazu. Obranu žalovaného v tomto konaní považoval súd prvej inštancie za účelovú, s cieľom zabrániť prejednaniu hnutelných vecí v rámci dedičského konania po poručiťke. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalovaný neunesol dôkazné bremeno svojho tvrdenia, že hnutelné veci nadobudol od poručiťky darom pri prejednávaní dedičstva po otcovi v roku 1995 a preto žalobe žalobcov v celom rozsahu vyhovel. O trovách konania rozhodol v zmysle § 255 ods. 1 a § 262 CSP a plne úspešným žalobcom priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu.

Proti tomuto rozsudku súdu prvej inštancie podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný. Dôvodil, že v dedičskom uznesení sp. zn. 4D/773/94 z 19. júna 1995 je zrozumiteľne napísané a presne definované, že matka B. H. v čase smrti vlastnila iba predmety vzhľadom na vek značne opotrebované a bez komerčnej ceny. Poukázal na § 187 CMP, v zmysle ktorého súd konanie zastaví, ak poručiťka nezanechal žiadny majetok. Súd v dedičskom konaní po preskúmaní skutkového stavu potvrdil, že matka B. H. zomrela ako nemajetná a dedičské konanie zastavil pre nemajetnosť. Preto nemôže byť pravdou to, čo tvrdia žalobcovia, že úmyselne zatajil sporné predmety, na ktoré si žalobcovia zrazu po 23 rokoch spomenuli. Súd prvej inštancie pochybil hlavne v tom, že bez akýchkoľvek dôkazov, iba na základe domnienok zo strany žalobcov rozhodol o tom, že sporné predmety patria do dedičstva, hoci mal pred sebou relevantný dôkaz o tom, že matka v čase smrti vlastnila iba majetok bez komerčnej ceny. Jeho procesnú obranu, že sporné predmety neboli nikdy stratené a že mu ich matka pri dedičskom konaní po otcovi dala ako odmenu za celodennú starostlivosť ako o otca, tak i o ňu, súd prvej inštancie nebral do úvahy. Uviedol, že žalobcovia už v žalobe nepoužili výraz novoobjavený majetok, lebo dobre vedia, že sporné predmety sa nenašli nikde na povale alebo že by sa objavili až po matkinej smrti. Dedičské konanie po otcovi G. H. sa konalo priamo u nich v obývačke, kde viseli sporné obrazy priamo nad hlavami. Matka ako výlučná vlastníčka hnutelného a časti nehnuteľného majetku sa rozhodla vysporiadať svoj majetok ešte za života, aby sa po nej už nemuselo konať dedičské konanie a rozhodla sa tak, že za dlhodobú starostlivosť o otca a potom i o ňu si ponechá iba to najpotrebnejšie k životu a všetky veci patriace do jej výlučného vlastníctva sú vymenované v dedičskej dohode, pričom do výlučného vlastníctva patrili iba predmety značne opotrebované vekom a bez komerčnej ceny. Toto

matkino rozhodnutie bolo rešpektované, nakoľko sa jednalo o jej majetok a mohla s ním nakladať podľa svojej úvahy. Dodal, že dom nadobudol pri dedičskom konaní po otcovi G. H. a matka B. H. si vyčlenila, ktorý hnuťelný majetok si ponechá vo svojom výlučnom vlastníctve a všetky ostatné hnuťelné predmety, nachádzajúce sa v dome, nadobudol do vlastníctva on ako vlastník domu. Matka svojim podpisom potvrdila, čo si ponechá a čo nie a iba majetok, ktorý si ponechala, môže byť predmetom dedičstva. Poručiťelkou sa stala v čase smrti s presne definovaným majetkom a to majetkom bez komerčnej ceny a preto súd správne dedičské konanie pre nemajetnosť podľa § 187 CMP zastavil. Žalobcovia ho už v minulosti okradli, keď sa domáhali toho, aby im vyplatil podiel z domu po matke, čo predstavovalo 17.500,- niekdajších Sk na podiel a teraz ho chcú okradnúť znovu. Namietal, že o čom raz právoplatne rozhodol súd, nemôže následne riešiť iný súd. Žaloba mala byť zamietnutá už v samom začiatku, nakoľko súd už na základe podpísanej dohody z 19. júna 1995 právoplatne rozhodol, táto dohoda bola podpísaná účastníkmi konania, nikto ju nemôže spochybniť, ani súd, čiže musí platiť, že matka zomrela ako nemajetná. Súd pochybil aj v tom, že nezisťoval oprávnenosť dedičov, pokiaľ sa nejedná o novoobjavený majetok, žalobcovia zo strany B. a C. nemajú s majetkom po starých rodičoch nič spoločné, nakoľko právoplatnou dedičkou bola ich matka R. B., dedičmi by boli len keby sa jednalo o novoobjavený majetok po smrti ich matky. Spor vznikol až po smrti sestry R. B. a to v dôsledku správania sa žalobkyne 1/ A. B. C., ktorá sa začala miešať do dedičstva. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil (správne zmenil) a žalobu zamietol a určil, že vyššie uvedené predmety do dedičstva nepatria.

K odvolaniu žalovaného sa vyjadrila žalobkyňa 1/. Uviedla, že po oboznámení sa s odvolaním žalovaného má za to, že toto neobsahuje žiadne odvolacie dôvody, s ktorými by zákon spájal možnosť zrušenia rozsudku vyhláseného súdom prvej inštancie. Obsahom odvolania sú len názory a ničím nepodložené konštatovania žalovaného v prejednávanej veci. Žalovaný nijakým spôsobom nevysvetľuje nesprávne alebo nezákonné hodnotenie skutkového stavu súdom, ktoré by malo za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, ale len cituje a vykladá po svojom jednotlivé ustanovenia Občianskeho zákonníka. Napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie považuje za vecne a právne správny a navrhuje ho potvrdiť.

K vyjadreniu žalobkyne 1/ sa vyjadril žalovaný. Uviedol, že žalobkyňa nespochybnila ani jeden z ním uvádzaných dôkazov a namiesto svojich dôkazov použila iba niekoľko bezvýznamných právnických fráz, nakoľko žiadne dôkazy neexistujú, pretože všetko je uvedené v uznesení z 19. júna 1995 sp. zn. Dnot. 248/94. Zdôraznil, že žalobkyňa 1/ sa nemohla vyjadriť dostatočne a podrobne k prejednávanej veci, keďže nebola priamou účastníčkou dedičského konania a navyše nie je ani oprávnenou dedičkou zo zákona, ktorou bola jej matka, jeho sestra R. B.. Dodal, že pokiaľ ide o jej vyjadrenia na súdoch, má šťastie, že je už starý a nemieni preto podať žalobu za hanobenie dobrého mena. Zdôraznil, že nevie aký relevantnejší dôkaz, ako je samotná dohoda podpísaná všetkými účastníkmi konania by mal predložiť, keď v tejto dohode svojimi podpismi potvrdili, čo bude predmetom budúceho dedenia po matke B. H.. Pokiaľ matka žila, nemohlo sa po nej zo zákona dediť, no matka si chcela vysporiadať svoj majetok ešte za života a preto sa rozhodla jej patriacu polovicu domu predať jemu ako žalovanému za jeho prácu a za to, že ju dohovára a pochová. Notárka presne vymenovala, čo si ponechá v osobnom vlastníctve matka. Poukázal na dôkazy a to, že jeho matka podpisom potvrdila, že iba predmety, ktoré určila, budú predmetom dedenia po jej smrti, zúčastnené osoby dohodu podpísali a to vrátane sestry R. B., notárka dohodu nahlas prečítala a všetci dedičia uviedli, že porozumeli jej obsahu, žiadna zo strán sa neodvolala, čím potvrdila svoj súhlas s obsahom dohody a na základe tejto dohody súd túto potvrdil. Záverom uviedol, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a opakovane navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil (správne zmenil) a žalobu zamietol.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. a), f) a h) CSP), preskúmal napadnutý rozsudok v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP) s prihliadnutím na prípadné vady konania, iba ak by mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, ktoré ale nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), bez potreby zopakovania alebo doplnenia dokazovania

vzhľadom k tomu, že odvolací súd nevstupoval do procesu modifikácie skutkového stavu, na ktorom je napadnuté rozhodnutie založené (§ 384 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke odvolacieho súdu minimálne päť dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného je nedôvodné, napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je vecne správny, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie (§ 387 ods. 1 a 2 CSP).

Predmetom konania na súde prvej inštancie je určenie, že do dedičstva po poručiiteľke B. H. patria v celosti výtvarné dielo Panna Mária, socha sv. Márie, vyšívavý obraz grécka žena a vyšívavý obraz Rozjímajúci Kristus.

Predmetom prieskumu odvolacieho súdu vymedzený rozsahom a dôvodmi odvolania žalovaného bolo posúdiť, či boli splnené procesné podmienky, či nebola daná prekážka právoplatne rozhodnutej veci, či súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a či rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne (1). Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody (2).

Odvolací súd nemal v tejto veci dôvod, pre ktorý by nemal súhlasiť s podstatou argumentácie použitej súdom prvej inštancie na podporu ním zvoleného postupu a rozhodnutia. Práve pre správnosť a objektívnu argumentačnú presvedčivosť takto súdom prvej inštancie predostretých dôvodov tak zásadne postačuje len konštatovanie správnosti dôvodov súdu prvej inštancie odvolacím súdom s odvolaním sa na ne (§ 387 ods. 1 a 2 CSP). Nakoľko tu však bol i nesúhlas žalovaného s takýmito dôvodmi a tým vyvolaná potreba vysporiadania sa aj s tzv. odvolacími námietkami, pre úplnosť odôvodnenia rozhodnutia, odvolací súd považuje za potrebné doplniť nasledovné:

Odvolací súd je viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania a preto sa pri posudzovaní veci môže zaoberať len námietkami uvedenými v odvolaní a procesným postupom súdu prvej inštancie, ktorý predchádzal vydaniu napadnutého rozhodnutia z hľadiska, či v konaní došlo k vadám, ktoré mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Súd prvej inštancie sa správne prioritne zaoberal základnou podmienkou dôvodnosti a teda východiskom úspešnosti určovacej žaloby podľa § 137 písm. c) CSP a to existenciou naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení.

K existencii naliehavého právneho záujmu na určení, že hnutelné veci patria do dedičstva po nebohej, odvolací súd poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR zo dňa 30. mája 2011, sp. zn. 1Cdo 183/2009, v ktorom konštatoval, že žaloba na určenie predmetu dedičstva je rozhodovacou praxou súdov považovaná za prípustný prostriedok riešenia sporov o tom, či určitá vec (právo) patrí do dedičstva (obdobný právny názor zaujal už dovolací súd napr. v uznesení zo dňa 28. septembra 2006, sp. zn. 3Cdo 178/2006, rozsudky Najvyššieho súdu SR zo dňa 11. decembra 2008, sp. zn. 3Cdo 44/2008, zo dňa 30. júna 2008, sp. zn. 5Cdo 147/2007, zo dňa 29. januára 2008, sp. zn. 1Cdo 43/2007, zo dňa 26. júla 2007, sp. zn. 3Cdo 25/2007). Žaloba na určenie, že určitá vec patrí do dedičstva po poručiiteľovi, predstavuje žalobu podľa § 137 písm. c) CSP, ktorá sleduje ochranu vlastníckeho práva. Odvolací súd má za to, že žaloba žalobcov je vhodný, účinný a správne zvolený procesný nástroj ochrany práva žalobcov a môže sa ňou dosiahnuť odstránenie spornosti práva. Bez takéhoto určení by boli práva žalobcov ohrozené.

Rozhodovanie súdu v spore o určenie, či určitá vec patrí do dedičstva po poručiťelke, nenahrádza konanie o dedičstve.

K námietke žalovaného, že hnutelné veci nie sú novoobjaveným majetkom a že vo veci dedičstva po nebohej B. H. už bolo rozhodnuté, odvolací súd uvádza, že konanie o určenie, že vec patrí do dedičstva po nebohej a ani následné konanie o novoobjavenom majetku neotvára vec už právoplatne skončenú, v danom prípade vec zastavenia konania pre nemajetnosť. Zo samej podstaty konania o dodatočnom prejednaní „novoobjaveného majetku“ poručiťelky vyplýva, že po právoplatnosti rozhodnutia o dedičstve môže súd prejednať ako „novoobjavený“ dosiaľ neprejednaný majetok (nepovažovaný v skoršom konaní o dedičstve za majetok poručiťelky).

K všeobecným námietkam žalovaného polemizujúcim so skutkovými zisteniami súdu prvej inštancie odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie vykonal dostatočné dokazovanie za účelom zistenia skutkového stavu, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedal postupu vyplývajúcemu z ust. § 191 CSP, pretože súd zobral do úvahy len skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov, prednesov strán sporu vyplynuli, zohľadnil rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané a vyšli počas konania najavo a výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá pravidlám logického myslenia. V odôvodnení svojho rozsudku súd prvej inštancie jasne a výstižne vysvetlil, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako vyhodnotil, ako vec právne posúdil. Súd prvej inštancie dodržal spravodlivý súdny proces, odvolací súd nepovažuje za potrebné k námietkam žalovaného, ktorými len polemizuje so závermi súdu prvej inštancie, opakovane uvádzať čo už uviedol súd prvej inštancie a to či už v otázke že veci uvedené vo výroku vlastnila ku dňu svojej smrti poručiťelka, matka žalovaného B. H., že tieto veci nemohli byť predmetom dedičského konania po poručiťelovi G. H., keďže nepatrili do bezpodielového spoluvlastníctva B. H. a G. H., ako i v otázke, že predmetné veci neboli súčasťou domovej nehnuteľnosti.

Právo na spravodlivý súdny proces neznamena právo na to, aby bola strana sporu pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi (I.ÚS 50/2004).

Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd nepatrí ani právo strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom, prípadne dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov, resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktorý predkladá strana (I.ÚS 97/1997, II.ÚS 3/1997, II.ÚS 251/2003).

Pretože odvolací súd v celom rozsahu preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, ktorý vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom pre posúdenie žalobou uplatneného nároku, jeho výsledky jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach správne vyhodnotil a napokon dospel k správnym skutkovým záverom, pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobou uplatnených nárokov, a pretože odvolací súd v celom rozsahu zdieľa i právne závery prvoinštančného súdu vo veci, ktorý na vec aplikoval správne hmotno-právne ustanovenia a tieto v súvislosti s danou vecou i správne vyložil, s poukazom na ust. § 387 ods. 2 CSP odvolací súd už iba odkazuje na správne a presvedčivé písomné vyhotovenie rozsudku. Za správne považoval odvolací súd i rozhodnutie v časti trov konania.

O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP, a v odvolacom konaní v celom rozsahu úspešným žalobcom priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči neúspešnému žalovanému v celom rozsahu.

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0, čiže jednomyseľne (§ 3 ods. 9 posledná veta zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch v znení neskorších zmien a doplnení).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri, ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo, ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a

ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).